

Honnyi Levelek

Tudósítások, és Egyebek.

N r o. 9.

Magyar Ország.

A' Pozsonyi német újság leveleknek 12-ik Februáriusi darabjában azt olvassuk, hogy a' Tsal-lókörnek Tek, Posony Vármegyéhez tartozó egy faluhelységében reggeli hajnalkor egy gyermeket házok ajtaja előtt felejtván a' szülék, midőn több ideig bé nem ment volna a' házba, az anyjának e-szébe jutván kiment keresni, és midőn sem a' ma-ga udvarában, sem a' szomszédban fiát fel nem találta volna, mind ő, mind mások abba a' gon-dolatba estek, és nem is ok nélkül, hogy az ehes farkasok magzatjokat meg ölték, 's meg et-ték. Ezek a' vad állatok nyárban imitt amott a' mezőségekben és erdőkben elég eleséget találván, a' falu helységeiben ritkán bátorkodnak bémen-ni, és az embért nem bántyák; ellenben a' téli kemény időben, sohol semmi eleven vagy dö-g húst nem lelven, a' leg erősebb állatokat és em-bereket is meg támadják 's meg eszik.

Frantzia Országának *Marchamp* nevű helysé-gében, egy juhásznak 11 esztendő fia, egy farkas a' bárányát el akarván vinni, ezt a' vad állatot ju-hász kutyájának segítségével meg támadta, 's mind addig verte botjával fejbe, míg az ártatlan bárányt szájából ki botsátotta. de ugyan akkor a' gyermekeire rohenván, egyik karját megharap-ta. Azonban a' juhász kutyja a' farkasnak hátul-

só lábát meg kapván, a' gyermek mind addig verte főbe, míg az el vészett. Ennek a' bátor szívű gyermeknek *Chambonat* a' neve, a' ki ezen vitéz tselekedetéért szép jutalmat nyert.

Elegyes Dolgok.

A' ma egy hete költ 14-dik Kurirnak 7-ik számú tódalékjában, Wieland haláláról és el temettetéséről rövideden emlékezünk. Ennek a' halhatatlan emlékezetű Weimári Tudósnek végső napjairól és óráiról következő modon szólnak a' Norimbergai újság levelek:

„*Wieland*, úgymond, végső napjaiban éjjelenként sokszor elméje nélkül beszéllett; azután magához jövén, igen világos gondolatjai vóltak. E' világból való kimúlása után, hideg tetemei vasárnap este, 8 órától 10 óráig egy jó baráttya házának szálájában parádé ágyra tétetett ki, a' melly szálának falai fekete posztóval vóltak bé vonva és szépen ki világosítva. Hólt teste fejér öltözetbe bé vonva egy magasra emelt koporsóba feküdt, feje borostyán koszorúval vólt felékesítve; testére egy ezüst tsipkével prémzett kék posztó terítve. Ábrázatja halála után is szép színt és elevenséget mutatott; lábainál egy aranyos paszamántal prémzett kék párnára *Oberon* es *Musarion* nevű könyvei veres bőrbe kötve és gazdagon meg aranyozva tétettek. E' két könyvet hasonlóképpen két borostyán koszorú vette körül. Egy más párnára a' Sz. Anna Rendjének és a' Fr. érdem Legiónak tizmerei vóltak tétetve (e' két Rend tizmereivel azon időben ajándékozták őtet meg az Orosz és Frantzia Császárok, midőn e' két nagy Fejedelmek *Erfurtban*

öszve gyűltek, és e' meg holt nagy Tudóst magokhoz hívták volna.)

Az oda gyűlt embereknek száma, a' kik *Wieládnak* utolsó tisztességet akartak tenni, olly nagy volt, hogy az ő koporsója mellett vígyázó katonaság is állig tarthatta meg a' népet. Holt teste a' bé következett éjjel, a' Weimárhoz másfél óráni földre fekvő helybe *Osmanstädtbe* vitetett. Jan. 25-dik napján, délután 3 órakor azon helység harangjainak zúggási alatt a' meg holt testet fedező koporsó nyóltz szabad Kőművesektől vitetett, a' kiket más nyóltz szabad kőművesek váltottak fel, és vitték abban az erdőben lévő kertbe, mellyben meg boldogult felesége 's barátnéja nyugodott, és aze' mellett ásott sírba helyeztetett. Egy Weimári és az *Osmanstädti* Predikátorok kísérték holt testét oda, a' kik előtt a' helységbéli tanuló ifjak egy keresztet vivén, minekelőtte a' sírhoz érkeztek volna, szomorú hatotti éneket énekeltek. A' koporsót két fiai, a' Weimárban lévő *Frantzia Követ*, és sok baráti követték, ezek közt voltak azok a' *Deputátusok* is, a' kik a' *Weimári Hertzegi háztól* ezen temetség tiszteletére küldettek. A' szomorú áriának el végződése után a' Weimári Predikátor egy rövid de fontos halotti oratiót mondott. A' helységbéli Predikátor áldotta meg a' sírba bé bocsátott testet.

Wieland Kristóf Márton 1733-ik esztendőben *Biberach* mellett *Holtzheimban* született e' világra, a' hol édes atya Predikátori hivatalt viselt. A' Weimári Hertzeg udvari Tanácsosi hivatással tisztelte őtet meg, és a' mint fellyebb meg jegyeztük, a' Fels. Orosz Császár a' Sz. Anna Rend-

jének, és Felsőleges Frantzia Császár az érdem Legiónnak tizmereivel ékesítették őtet fel. A' szabad Kőművesek közzé vén korában állott-bé, kik közt sok jó barátira találván felette örvendei, 's azon társaságot annyira kedvellette, hogy halálos véteknek tartotta volna, tsak egy gyűlést is elmúlatni. 80 esztendei születésének napján, úgy mint 1812-ik esztendő Septemb. hónapjának 5-ik napjára ez a' szabad Kőműves társaság egy emlékeztető pénzt veretett, mellyet ő igen nagyon kedvellett. Ezen emlékeztető pénzre tárt képe tökéletesen volt találva.

Melly szörnyű kemény lett légyen a' most végéhez közelítő tél, nem tsak itt, nem tsak az északi Országokban, hanem másutt is, a' következő példákból kitettzik: --- Szakszoniában, egy Herwigsdorf nevű helységben, egy szegény ember Decemb. 18-ik napján, egy tserjes erdős-kébe fát szedni ki menvén, vonó szánkátokájához 80 lépésre, a' hó alatt halva találtatott. — Egy szolga Decemb. 9-ik napján Illgenből, külömbkülömb szükséges dolgoknak meg szerzésére lovon Freybergbe küldetvén, ottan a' reá bízott dolgokat meg vásárolta, és egy zsákba rakván, lovára kötötte. Dél után Freybergből nagy hó szakadás alatt haza menni akarván, lováról le szállott, és lova vezetése által meg melegedvén az uton meg fagyott. Mivel estére haza nem ment, a' következett reggel minden szomszédjait a' szolgája keresésére fel lázasztotta az ura. Meg is találták a' lovát az arra kötött tele zsákkal, de magát a' szolgát akkor nem, hanem 3 hét múlva azután a' Reichenbachi mezőben, minekutánna a' hó el olvadtott volna.